Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul central, judecător – Mîțu Gheorghe
Dosarul nr. 3a-2683/25
2-24033254-02-3a-25082025

D E C I Z I E
dispozitiv

11 februarie 2026 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componență:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier Morozov Sabrina
Interpret Amer Diana

a examinat în ședință închisă, apelul declarat de avocatul Burlacu Marcel în interesele lui ***** împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul central din 13 martie 2025, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de avocatul Burlacu Marcel în interesele lui *****.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul central din 13 martie 2025.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul central, judecător – Mîțu Gheorghe
Dosarul nr. 3a-2683/25
2-24033254-02-3a-25082025

D E C I Z I E

11 februarie 2026 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componență:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier Morozov Sabrina
Interpret Amer Diana

examinând în ședință închisă, apelul declarat de avocatul Burlacu Marcel în interesele lui ***** împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul central din 13 martie 2025, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

a c o n s t a t a t :

Circumstanțele cauzei

La data de 26 martie 2024, ***** a depus acțiune în contencios administrativ împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, solicitând:

- anularea deciziei Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, Direcția Azil și Apatridie nr. 496/23/DAA din 23 februarie 2024;

- obligarea Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, Direcția Azil și Apatridie, să acorde azil pe teritoriul Republicii Moldova.

În motivarea acțiunii formulate, reclamantul a invocat că în cadrul interviului din 24 februarie 2024, solicitantul a mărturisit că în anul 1997 în Liban s-a căsătorit cu cetățeanca Republicii Moldova - *****. În Liban au locuit timp de până în 2002 și după care au decis să vină în Republica Moldova. Copii solicitantului s-au născut în Liban.

În anul 2002 solicitantul împreună cu familia au venit în Republica Moldova. La moment, solicitantul nu locuiește cu soția sa, iar copii locuiesc în Liban cu buneii lor.

Referitor la motivul solicitării azilului, reclamantul a invocat că s-a adresat pentru a-și legaliza ședederea în Republica Moldova.

A susținut că în Republica Moldova locuiește din anul 2002 și că de atunci până în prezent a părăsit această țară doar o singură dată (anul 2008) când a decedat bunica sa. Mai mult Republica Moldova nu a părăsit.

Reclamantul a remarcat că în motivarea deciziei de refuz, pârâtul a indicat că prin Nota Serviciului de Informații și Securitate nr. 25/659r din 02 mai 2017 (cu parafa restricționat) s-a indicat faptul precum că străinul ***** prezintă pericol pentru securitatea națională și ordinea publică a Republicii Moldova. Totodată, s-a menționat că la 27 iunie 2023, s-a adresat către pârât cu o nouă cerere de azil. În urma analizei motivelor invocate în noua cerere de azil, la 05 iulie 2023 a fost emisă decizia de admitere accesului la o nouă procedură de azil.

În cadrul interviului solicitantul a invocat că nu dorește să revină în țara de origine din considerentul că are teamă față de gruparea ”Hezbollah”, pe motiv că în anul 1990 s-a convertit de la religia musulmană din ”Șiit” în ”Sunnit”. În acest sens, solicitantul a menționat din cauza unei persoane care făcea parte din gruparea ” Hezbollah” a început să întimpine probleme din partea autorităților naționale.

De fapt, în comunicarea sa în care a fost întemeiată decizia, pârâtul singur constată, făcând trimitere la mai multe surse cu referire la instabilitatea actuală din Liban și la faptul că țara se află practic în stare de război. Astfel, pericolele pentru cetățenii Libanului vin din partea Israelului care se află în stare de război cu Palestina, cât și din zona Siriei care de asemenea se află în război.

Mai mult ca atât, menționează că în Liban periodic se produc acte teroriste.

La pag.7 a comunicării, pârâtul indică că reclamantul nu are nici un motiv de temere, mai mult ca atât s-a bazat și a relatat informații destul de neclare. Dacă pericolul pentru viață determinat de problemele de religie într-o țară unde la putere este o grupare recunoscută drept teroristă, implicată în război cu statele vecine, unde zilnic sunt pericole de acte teroriste sun informații neclare atunci considerăm că decizia emisă de pârât este neîntemeiată și ilegală, iar constatările sunt formale.

Consideră că răspunsul de la SIS în temeiul căruia pârâtul a refuzat în deschiderea procedurii de azil este o formalitate nebazată pe substrat factologic sau probe.

Reclamantul a remarcat că locuiește în Republica Moldova de 21 ani, or în cazul în care existau careva dubii rezonabile despre o eventuală implicare în careva activități ilegale organele securității naționale sau de ordine publică, el urma să fie expulzat/extrădat, să perfecteze procedură administrativă sau vreo cauză penală.

Aceasta însă nu s-a întâmplat din considerentele că în țara sa de origine reclamantul era un bun cetățean care respecta legea și niciodată nu a fost implicat în careva activități de terorism sau altele.

În Republica Moldova reclamantul, a fost căsătorit cu cetățeanca Republicii Moldova, în căsătorie s-au născut doi copii, fiind angajat în tot acest răstimp în câmpul muncii.

Reclamantul susține că nu manifestă careva pericol pentru securitatea și ordinea publică a RM, fiind o persoană pașnică.

Reclamantul a mai indicat că în motivarea deciziei, pârâtul a specificat că potrivit pct. 65 din Manualul referitor la proceduri și criterii de discriminare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, în mod normal persecuția este legată de acțiunile autorităților unei țări. Ea poate emana, de asemenea, de la părți ale populației ce nu respectă standardele stabilite de legile țării respective. Unul din cazuri poate fi intoleranța religioasă, ce duce la persecuție, într-o țară altfel laică, unde unele fracțiuni ale populației nu respectă credințele religioase ale celorlalți. Acolo unde actele grave de discriminare sau altele infracționale sunt comise de populația locală, acestea pot fi considerate ca persecuție dacă sunt tolerate cu bună știință de autorități sau dacă autoritățile refuză, sau se dovedesc incapabile să ofere o protecție adecvată.

Or, cu referire la acest aspect, reclamantul consideră că constatările respective, pot fi invocate categoric în interesul reclamantului de a obține statutul de azilant.

Cu referire la aluziile că este un emigrant economic, reclamantul a menționat că aceasta nu corespunde adevărului, la moment reieșind din situația de război a țării de origine, țară în care un partid este recunoscut drept grupare teroristă, precum și țara în care reclamantul este în pericol de moarte, fiind urmărit pentru religia sa depășește noțiunea de emigrant economic sau aventurier.

Mai mult ca atât reclamantul venind pe teritoriul R. Moldova și-a urmat familia sa, familie în care sau născut doi copii. În cei 21 de ani de când locuiește în R. Moldova reclamantul a demonstrat că a respectat legile statului și tradițiile țării, a fost angajat în câmpul muncii și a învățat limba, încadrându-se în societate ca un bun și respectabil cetățean.

În concluzie, reclamantul a menționat că motivele respingerii cererii de azil, expuse în decizia contestată, sunt neîntemeiate, iar evaluarea autorității pârâte a fost incompletă și eronată. Respectiv, decizia contestată este pasibilă de anulare, fiind emisă contrar prevederilor Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova și contrar normelor procesuale stipulate în Codul administrativ.

Soluția instanței de fond

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul central, din 13 martie 2025, acțiunea înaintată în interesele lui ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație a MAI cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea din apel

La 09 aprilie 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 232 alin. (1) Cod administrativ*), avocatul Burlacu Marcel, acționând în interesele lui *****, a înaintat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău din 13 martie 2025, iar la 29 august 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 232 alin. (2) Cod administrativ*) a fost depusă cererea de apel concretizată, prin care a solicitat casarea actului judecătoresc contestat și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii înaintate.

În motivarea cererii de apel autorul a invocat că locuiește în Republica Moldova de mulți ani, fiind căsătorit anterior cu o cetățeancă moldoveană, având copii și desfășurând activitate de muncă, iar cererea de azil a fost depusă pentru legalizarea ședерii, dar ulterior a invocat temeri reale de întoarcere în Liban, inclusiv din motive religioase și din cauza situației de insecuritate, conflict și violență din acea țară.

Autoritatea a apreciat însă că declarațiile nu sunt credibile și că nu există o temere întemeiată de persecuție, invocând inclusiv o notă a Serviciului de Informații și Securitate, potrivit căreia solicitantul ar prezenta risc pentru securitatea națională.

De altfel, apelantul a susținut că decizia de refuz de acordare a statutului solicitat, este neîntemeiată și formală, or autoritatea competentă a ignorat atât situația gravă din Liban, cât și integrarea îndelungată a solicitantului în Republica Moldova.

De asemenea, apelantul a subliniat că nu a fost implicat în activități ilegale, nu reprezintă un pericol pentru ordinea publică și are o temere reală de persecuție și vătămări grave în cazul returnării, or în acest caz poate fi încălcat principiul nereturnării și a normelor interne și internaționale privind protecția refugiaților și acordarea protecției umanitare.

În cererea suplimentară de apel, s-a invocat că în cadrul interviului solicitantul a declarat că nu dorește să revină în țara de origine din considerentul că are teamă față de gruparea „Hezbollah”, pe motiv că în anul 1990 s-a convertit de la religia musulmană din „Șiit” în „Sunnit”. În acest sens, solicitantul a menționat din cauza unei persoane care făcea parte din gruparea „Hezbollah” a început să întimpine probleme din partea autorităților naționale.

De fapt, apelantul a remarcat că aspectele pe care a fost întemeiată decizia contestată, fac trimitere la mai multe surse cu referire la instabilitatea actuală din Liban și la faptul că țara se află practic în stare de război. Astfel pericolele pentru cetățenii Libanului vin din partea Israelului care se află în stare de război cu Palestina cât și din zona Siriei care de asemenea se află în război. Mai mult ca atât este cunoscut faptul că chiar în Liban periodic se produc acte teroriste.

În continuare, apelantul consideră că aspectele „Credibilității”, apreciate de către autoritatea publică au fost determinate eronat, întrucât riscul pentru viață din motive religioase, într-un stat afectat de conflict și violență, nu poate fi calificat drept informație neclară, ci relevă un pericol real, astfel că decizia este formală și ilegală.

Totodată, chiar pârâtul a invocat art. 33 din Convenția de la Geneva din 1951, potrivit căruia amenințarea vieții sau libertății pe motive precum religia constituie persecuție, inclusiv în cazul unor încălcări grave ale drepturilor omului, or, soluția adoptată de pârât contrazice propria decizie anterioară din 05 iulie 2023, prin care fusese admis accesul la o nouă procedură de azil.

Mai mult, apelantul consideră că răspunsul SIS în temeiul căruia pârâtul a refuzat în deschiderea procedurii de azil este o formalitate nebazată pe substrat factologic sau probe.

În context, apelantul a reiterat că locuiește pe teritoriul Republicii Moldova de aproximativ 21 de ani, iar dacă ar fi existat dubii rezonabile privind implicarea sa în activități ilegale sau care ar pune în pericol securitatea națională ori ordinea publică, autoritățile competente ar fi inițiat proceduri de expulzare, extrădare, sancționare administrativă sau urmărire penală. Or, niciuna dintre aceste măsuri nu a fost aplicată, ceea ce confirmă faptul că reclamantul a avut o conduită legală și nu a fost implicat în activități teroriste sau infracționale.

De asemenea, pe parcursul șederii sale în Republica Moldova, a fost căsătorit cu o cetățeană a Republicii Moldova, din această căsătorie rezultând doi copii, a fost integrat social și profesional, fiind angajat în câmpul muncii și respectând legile și tradițiile statului. Prin urmare, apelantul susține că nu prezintă pericol pentru securitatea și ordinea publică.

În altă ordine de idei, apelantul atenționează că în motivarea deciziei de refuz, pârâtul face trimitere la pct. 65 din Manualul privind procedurile și criteriile de determinare a statutului de refugiat, potrivit căruia persecuția poate proveni nu

doar din partea autorităților statului, ci și din partea unor grupuri ale populației, inclusiv pe fond de intoleranță religioasă, atunci când autoritățile tolerează aceste acte sau nu pot asigura protecția adecvată, or, aceste constatări susțin, în realitate, poziția reclamantului, având în vedere temerile sale privind persecuția religioasă și violența din țara de origine.

Aprecierea autorității publică că solicitantul ar fi un „migrant economic" nu corespunde realității, deoarece situația din țara de origine, marcată de conflict armat, instabilitate și influența unor grupări armate, depășește cu mult noțiunea de migrație economică, or, venirea sa în Republica Moldova a fost motivul familiar.

Suplimentar, apelantul a menționat că situația de securitate din Liban este una notorie, caracterizată prin conflicte armate, tensiuni religioase și risc ridicat de violență, or, la evaluarea temerii, autoritatea publică trebuie să țină cont și de percepția persoanei care provine din acel context și cunoaște direct pericolele existente.

De asemenea, deși Inspectoratul General pentru Migrație a concluzionat că nu există risc de tortură, tratamente inumane sau amenințări grave la adresa vieții, nici în contextul violenței generalizate, apelantul menționează că această apreciere ignoră realitățile obiective ale conflictului și riscurile individuale invocate de solicitant.

În consecință, potrivit principiului nereturnării, consacrat atât de legislația națională, cât și de instrumentele internaționale, nicio persoană nu poate fi expulzată într-o țară unde viața sau libertatea sa ar fi amenințată ori unde ar putea fi supusă torturii sau tratamentelor inumane, or, fiind originar din Liban, în cazul returnării, apelantul ar fi expus unui risc real de persecuție și vătămări grave, inclusiv pe fondul conflictului armat și al tensiunilor religioase.

În concluzie, apelantul a menționat că procedura în fața instanței de fond nu a respectat cerințele unui proces echitabil, fiind limitată posibilitatea de a administra probe și de a-și susține efectiv poziția, ceea ce a afectat principiul egalității armelor.

Argumentele participanților la proces

În ședința instanței de apel, ***** și avocatul acestuia, Burlacu Marcel, au susținut argumentele invocate în apel și au solicitat admiterea acesteia precum a fost formulată.

Reprezentantul intimatului Inspectoratul General pentru Migrație – Grosu Iulia a solicitat respingerea cererii de apel în judecată ca fiind neîntemeiată.

Aprecierea instanței de apel

- *Cu referire la admisibilitatea acțiunii în contenciosul administrativ:*

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

În temeiul art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) Cod administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ). Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Dispoziția art. 207 alin. (2) Cod administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) Cod administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

La caz, analizând lucrările cauzei în coroborare cu înscrisurile dosarului administrativ, instanța de apel atestă că nu s-a constatat că: ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau; la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 Cod administrativ; acțiunea nu a fost semnată și depusă în interesele lui *****, iar reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ.

Având în vedere că în procesul examinării cererii de apel, nu au fost constatate circumstanțe care să determine inadmisibilitatea acțiunii, etapa verificării admisibilității fiind depășită, Completul consideră că litigiul urmează a fi examinat în fond, prin aprecierea argumentelor invocate și a probatoriului administrat.

- *Cu referire la fondul cauzei de contencios administrativ:*

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe atacată cu apel, prin prisma lucrărilor din dosar în raport cu prevederile legislației în vigoare, Completul judiciar statuează că apelul declarat este neîntemeiat și în conformitate cu

prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, urmează a fi respins din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 231 alin. (2) Cod administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Astfel, conform art. 219 alin. (1) - (3) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

potrivit art. 220 alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93.

Din conținutul art. 93 Cod administrativ, rezultă că fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

De asemenea, în conformitate cu art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

Astfel, potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedura civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar conform art. 122 alin. (1) din Cod, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

În fapt, din înscrisurile atașate cauzei și dosarul administrativ se atestă că *****, născut la ***** în or. *****, Liban, s-a adresat la data de 06 februarie 2017, cu o cerere de azil în Republica Moldova.

În susținerea cererii a invocat că în Republica Moldova a fost căsătorit cu cetățeana Republicii Moldova - *****, cu care are doi copii comuni: Chmaissani

Mounir și Chmaissani Amal. În Liban au locuit până în 2002, după care au decis să vină în Republica Moldova. Referitor la motivul solicitării azilului, solicitantul a invocat că s-a adresat pentru a-și legaliza șederea în Republica Moldova.

Prin decizia Direcției nr. 39/17/DAI din 25 mai 2017 (rămasă în vigoare după decizia Curții Supreme de Justiție din 07 iulie 2021) a fost respinsă cererea de azil inițială.

La caz, la 27 iunie 2023, ***** s-a adresat la Direcție cu o nouă cerere de azil.

În motivarea cererii și în cadrul interviului, reiterând aspectele familiare reflectate în prima procedură de solicitare a azilului, reclamantul/apelant a invocat că nu dorește să revină în țara de origine din considerentul că are teamă față de gruparea „Hezbollah", pe motiv că în anul 1990 s-a convertit de la religia musulmană din „Șiit" în „Sunnit". În acest sens, solicitantul a menționat din cauza unei persoane care făcea parte din gruparea „Hezbollah" a început să întimpine probleme din partea autorităților naționale.

De asemenea, în comunicarea sa, solicitantul a făcut trimitere la mai multe surse cu referire la instabilitatea politică și militară din Liban și la faptul că țara se află practic în stare de război.

În urma analizei motivelor invocate în noua cerere de azil, la 05 iulie 2023 a fost emisă decizia Direcției de admitere accesului la o nouă procedură de azil, iar prin decizia nr. 496/23/DAA din 23 februarie 2024, Inspectoratul General pentru Migrație al MAI, Direcția Azil și Apatridie, a respins cererea de azil înaintată de *****.

Nefiind de acord cu decizia autorității, ***** s-a adresat instanței de judecată, prin prezenta acțiune.

Cu referire la normele legale aplicabile la caz, este de menționat că, potrivit art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În temeiul art. 19 din Legea menționată supra, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Potrivit art. 42 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere, iar conform alin. (2) din același articol, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 alin. (1)-(4) din Lege, cererile de azil sunt examinate în mod individual, obiectiv și imparțial de către un personal calificat, care cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul. La examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale. Motivele de acordare a unei forme de protecție, în condițiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiției de refugiat și aflării în una din situațiile pentru care se acordă protecție umanitară. Cererile de acordare a protecției temporare se examinează în conformitate cu art. 22-27.

Corespunzător art. 44 din Legea citată, atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sunt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sunt considerate coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Potrivit art. 45 alin. (1)-(3) al aceleiași Legi:

- Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a);
- Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență

sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor;

- Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Conform art. 46 alin. (1) din Lege, la aprecierea motivelor de persecuție, autoritățile competente trebuie să țină cont de următorii factori: a) conceptul de rasă, care include considerente de culoare, descendență sau de apartenență la un anumit grup etnic; b) conceptul de religie, care include orientarea spre credințe teiste, non-ateiste și ateiste, participarea sau neparticiparea la ritualuri formale în public sau în mod privat, fie singur, fie împreună cu alții, alte acte religioase sau exprimări ale credințelor, sau forme de conduită personală ori comună bazate sau impuse de o anumită religie; c) conceptul de naționalitate nu se va limita la noțiunea de cetățenie sau la apatridie, dar va include apartenența la un grup determinat prin identitatea sa culturală, etnică sau lingvistică, prin originile geografice sau politice comune ori prin relația pe care o are cu populația unui alt stat; d) conceptul de grup social, în cazul în care: - membrii numitului grup au caracteristici înnăscute sau un trecut comun, care nu poate fi schimbat, sau trăsături ori credințe atât de importante pentru identitate și conștiință încât persoana nu poate fi forțată să renunțe la ele; - grupul are o identitate distinctă în țara respectivă deoarece este perceput ca fiind diferit de restul societății; - în funcție de circumstanțele din țara de origine, un anumit grup social poate include un grup bazat pe trăsături comune orientării sexuale. Orientarea sexuală nu poate fi considerată o trăsătură a grupului social, în sensul prezentului articol, atunci când acțiunile specifice orientării sexuale sunt fapte penale potrivit legislației Republicii Moldova. Aspectele referitoare la sexe pot fi incluse în noțiunea de orientare sexuală, cu condiția să nu fie unicul motiv al aplicării acestui articol; e) conceptul de opinie politică, care include deținerea unei opinii cu privire la o anumită problemă, legată de eventuali agenți de persecuție menționați la art. 47 și de

politicele și metodele acestora, indiferent dacă acea opinie a fost sau nu manifestată de solicitant.

În temeiul alin. (2)-(3) din norma citată, conform noțiunii de refugiat, trebuie să existe o legătură între motivele menționate în prezentul articol și actele de persecuție stabilite la art. 45 alin.(1) și (2); În evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție nu are importanță că solicitantul are trăsăturile rasiale, religioase, de naționalitate, sociale sau politice care au determinat acțiunea de persecuție, cu condiția ca o asemenea caracteristică să-i fi fost atribuită de către agentul de persecuție.

Prevederile art. 48 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, stipulează că la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine. O temere bine întemeiată de persecuție sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acțiuni exercitate de solicitant după părăsirea țării de origine, în special, în cazul în care s-a stabilit că acțiunile respective constituie expresia și continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în țara de origine.

Conform art. 56 din Legea citată supra, la analizarea cererii de azil, se va ține cont: a) de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naționalitatea, țările și locurile de reședință anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate și de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție; b) de faptele relevante referitoare la țara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile și regulamentele din țara de origine și de modalitatea în care sunt aplicate; c) de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine; d) de situația individuală sau de circumstanțele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuție sau vătămări grave; e) de acțiunile solicitantului, ulterioare părăsirii țării de origine: au fost ele direcționate exclusiv sau în principal spre crearea condițiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilității ca aceste acțiuni să conducă la persecuție sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în țara de origine; f) de existența posibilității ca solicitantul să beneficieze de protecția unei alte țări, a cărei cetățenie a dobândit-o.

Cu referire la aspectele, atât procedurale cât și de fapt, elucidate în acțiunea înaintată și în cererea de apel, Completul menționează că nu au fost prezentate probe sau informații concrete care să demonstreze temeinicia circumstanțelor invocate.

De altfel, reieșind din nota de interviu, ***** a invocat că a părăsit țara de origine din motive familiare, iar prezenta procedură de obținere a unei forme de protecție pe teritoriul Republicii Moldova, a fost declanșată deoarece s-ar fi simțit în pericol în țara de origine din cauza grupării „Hezbollah” care se manifestă prin acțiuni de agresiune, precum și din cauza convertirii sale în altă religie, aspect desconsiderat de membrii grupării extremiste, cu care de altfel ar fi avut deja un conflict.

Cu toate acestea, analizând elementul subiectiv al temerii invocate, deși partea apelantă a expus mai multe aspecte legate de solicitarea protecției sub formă de azil, Completul de judecată atestă că nici în prima instanță și nici în instanța de apel, partea interesată nu a argumentat concret, când și în ce constau problemele sale cu autoritățile libaneze și/sau grupările (religioase sau extremiste) din țara de origine.

Or, acordarea azilului pe teritoriul Republicii Moldova, fără dovezi de persecuție individuală, nu poate fi bazată pe principii generale, evaluarea pericolului personal urmând a fi demonstrată individualizat prin raportare la situația sa personală.

Cu privire la situația de risc, urmărită în contextul solicitării acordării unei forme de protecție în privința lui *****, instanța reiterează că apelantul nu a demonstrat faptul că plecarea sa din țara de origine ar fi efectul unor acțiuni de intimidare și/sau persecuție din partea organelor oficiale sau al societății, nu a prezentat probe că a fost reținut și persecutat.

Aceste circumstanțe indică faptul că reclamantul nu se afla în atenția autorităților sau unor grupări ca o persoană considerată inconvenabilă, iar declarațiile solicitantului de azil cu privire la riscurile de persecuție, nu pot fi reținute, deoarece potrivit pct. 106 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că: ori de câte ori este posibil, protecția națională are prioritate față de protecția internațională.

Potrivit Manualului UNHCR privind proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat pct. 65, persecuția este legată în mod normal de acțiunile autorităților unei țări, iar actele comise de segmente ale populației pot fi considerate persecuție doar dacă sunt tolerate de autorități sau dacă autoritățile refuză ori sunt incapabile să ofere o protecție adecvată.

În speță, ***** nu a demonstrat că autoritățile oficiale sau grupările din Liban ar fi factorul de risc pentru el.

De asemenea, instanța de apel menționează că în vederea admiterii cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, iar în cazul în care nu se

poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

Cu toate acestea, ***** nu a demonstrat faptul că plecarea sa din țara de origine ar fi fost rezultatul direct al unor acțiuni de intimidare și/sau persecuție din partea organelor oficiale sau de către societatea în care locuia și membrii grupărilor extremiste.

De altfel, pe lângă faptul că motivul plecării din Liban, inițial (*legalizarea ședерii în Republica Moldova în urma faptului că a fost căsătorit eu cetățeana Republicii Moldova*), nu întrunește criteriile prevăzute de legislația națională și internațională privind acordarea protecției internaționale, Completul de judecată subliniază că nici aspectele redate în cadrul procedurii repetate (*temerile față de acțiunile grupării „Hezbollah", convertirea solicitantului de la religia musulmană din „Șiit" în „Sunnit" urmată de probleme din partea autorităților naționale*) nu pot fi reținute, or apelantul nu a demonstrat concretizat la ce persecuții, tratamente inumane sau degradante a fost supus anterior.

Prin urmare, în baza evaluării declarațiilor și a documentelor prezentate, instanța de apel constată că nu sunt întrunite condițiile legale pentru acordarea unei forme de protecție, or, motivul determinat pentru solicitarea azilului pentru *****, a rămas a fi, chiar și indirect, dar unul economic, bazat pe aflarea solicitantului mai bine de 21 ani pe teritoriul R. Moldova, întemeierea unei familii și încadrarea lui în câmpul muncii.

Suplimentar, instanța de apel subliniază că azilul este acordat doar în cazurile în care persoana poate demonstra că este expusă unui risc real de persecuție din cauza unui conflict sau al unei situații violente. Simplul fapt că există conflicte interne în țara de origine nu este suficient pentru a justifica acordarea statutului de refugiat, dacă nu există dovezi clare că solicitanta ar fi fost ținta unor atacuri sau persecutată în mod specific.

Aceste circumstanțe de rând cu informația anexată la dosarul administrativ, indică faptul că reclamantul nu se află în atenția autorităților ca o persoană considerată periculoasă pentru ordinea publică sau securitatea națională, iar declarațiile solicitantului de azil cu privire la temerile sale sunt considerate irelevante.

În completare, instanța de apel menționează că în detrimentul obligațiilor sale procedurale, solicitantul nu a demonstrat temeinicia solicitărilor sale, or aspectele expuse atât în cererea de chemare în judecată, cât și în cererea de apel, poartă un caracter general, în raport cu *****, nefiind constatate temeri bine întemeiate și justificate de a fi persecutat, iar cele invocate de către solicitant, nu constituie acte de persecuție așa cum este reglementată în legislația națională, fapt ce duce la neimpunerea examinării a elementului obiectiv.

Din circumstanțele enumerate supra, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție în țara de origine, or nici Inspectoratului General pentru Migrație din cadrul MAI și nici instanțelor de judecată, nu le-au fost prezentate probe pertinente și concludente cu privire la prezența unor temeri bine întemeiate că ***** a fost persecutată în țara sa de origine pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică ș.a.m.d, și că datorită acestor temeri nu se poate afla sub protecția țării a cărei cetățeniei o deține.

Completul de judecată reiterează că în susținerea cerințelor înaintate, reclamantul/apelant operează cu presupuneri, iar afirmațiile cu privire la expunerea riscului de a fi persecutat în țara de origine sunt premature și irelevante, or ***** nu a individualizat nicio acțiune întreprinsă împotriva sa, ce ar pune în pericol viața sau integritatea acestuia, în defavoarea solicitantului de azil fiind conchis faptul că aceasta a oferit o informație destul de generală privind temerea sa individuală.

Totodată, Completul de judecată admite faptul că cererea de azil înaintată de către ***** poate fi calificată drept una abuzivă și evident nefondată, or prin răspunsul Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul MAI Nr. 34/33-13821 din 30 iulie 2018 adresat Serviciului de Informații și Securitate al RM, s-a stabilit că potrivit procurorului general din cadrul Curții Supreme a Libanului, cetățeanul libanez ***** (fiul lui Mounir și Aman), născut la *****, figurează în fișierele țării în cauză pentru următoarele infracțiuni:

a) Sentință emisă la 10 mai 2000 de către Curtea Militară permanentă din *****, prin care a fost amendat cu 600.000 lire libaneze pentru aplicarea forței și insultarea unui ofițer de securitate în serviciu;

b) Notă de arest emis de către Colegiul de acuzare în Libanul de Nord pentru circulația și abuz de droguri;

c) Extras din hotărârea judecății emis de către Curtea Penală în Libanul de Nord la 19 iulie 2004, prin care a fost condamnat la muncă grea pe viață și a fost amendat cu 100 milioane lire libaneze pentru circulația și abuz de droguri;

d) Neexecutarea hotărârii judecății emise pe numele sus-numitului pentru abuz și comercializare de droguri din motiv că nu a fost găsit;

e) Notificare prin conexarea deciziei emise împotriva lui pentru droguri, din motiv că nu a fost găsit;

f) Circulația și abuz de droguri. Persoana dată a fost arestată;

g) Raport al poliției, prin care a fost audiat pentru îmbrâncirea și dispută cu un agent de trafic. Sus-numitul a fost eliberat pe cauțiune;

h) Neexecutarea unui mandat de arest emis pe numele său pentru droguri, din motiv că nu a fost găsit (numele mamei sale a fost declarat ca Amal);

i) Executarea unui mandat de arest emis pe numele său pentru furt și jaf. El a fost arestat;

j) Executarea unei note de arest emis pe numele său pentru complicitate în furt. El a fost arestat;

k) Ceartă. A fost eliberat pe cauțiune;

l) persoana în cauză a fost subiect al corespondenței între BNC Interpol Lebanon și BNC Interpol Damascus, în care autoritățile siriene au fost informate că persoana dată obține vize europene false pentru cetățenii libanezi și sirieni.

Cu referire la acest aspect, este de menționat că potrivit art. 20 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, un străin este exclus de la acordarea protecției umanitare dacă există motive întemeiate să se creadă că: a) a comis o infracțiune împotriva păcii, o crimă de război sau o infracțiune împotriva umanității, așa cum sunt definite în tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, precum și în legislația penală a Republicii Moldova; b) a comis o infracțiune gravă, deosebit de gravă sau excepțional de gravă de drept comun înainte de a intra pe teritoriul Republicii Moldova; c) a comis fapte care sunt contrare scopurilor și principiilor Organizației Națiunilor Unite, enunțate în Preambulul și în art. 1 și 2 din Carta Națiunilor Unite; d) prezintă un pericol pentru ordinea publică sau pentru securitatea Republicii Moldova; e) a planificat, a facilitat sau a participat la săvârșirea unor acte de terorism, după cum sunt definite în tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte.

Sub acest aspect, Completul conchide că situația apelantului poate fi privită și prin prisma evitării faptelor penal condamnabile comise în țara de origine și nu temerea pentru viața și integritatea sa corporală reieșind din situația politică – religioasă – militară.

Luând în considerare că cererea de azil este vădit depusă abuziv, orice argumente ce vizează temerea bine întemeiată de a fi persecutat sau riscul real de a fi supus unor vătămări grave, nu prevalează și urmează a fi apreciate critic.

Suplimentar, cu referire la argumentele apelantului despre temerile bine întemeiate de a se reîntoarce în țara de origine, este de menționat că statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui în cauză, ci și de situația obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul de „temeri bine întemeiate”, conține atât un element subiectiv, cât și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate considerație ambele elemente.

În conformitate cu prevederile art. 48 alin. (1) al Legii privind azilul în Republica Moldova, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine, cu toate acestea, în sensul expus supra, ***** nu a prezentat nici o probă.

La caz, pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției de la 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că „statutul de refugiat se aplică și oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupației, dominației străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga țară de origine sau a cărei cetățenie o are, este obligată să părăsească locul de reședință obișnuită pentru a căuta refugiu într-un alt loc din afara țării sale de origine sau a cărei cetățenie o are”.

La baza definiției date rezultă că solicitantul de azil nu a identificat niciun motiv de agresiune, dominație străină sau existența unor evenimente care au tulburat ordinea publică în țara de origine, nu are niciun motiv de temere, mai mult ca atât s-a bazat și a relatat informații destul de neclare.

Din raționamentele expuse, instanța constată temeinicia și legalitatea deciziei Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, Direcția Azil și Apatridie nr. 496/23/DAA din 23 februarie 2024, de respingere a cererii de azil, or ***** nu a dovedit faptul că a fost și poate fi supus persecuției în țara de origine, că există riscul real de a fi supus unor vătămări grave, respectiv în privința acestuia nu sunt întrunite condițiile legale pentru acordarea unei forme de protecție prevăzute de art. 16 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

Suplimentar, cu privire la „beneficiului dubiului”, instanța de apel susține că, deși art. 44 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova consacră principiul beneficiului dubiului în favoarea solicitantului, aplicarea acestuia nu este absolută și nu exonerează solicitantul de obligația de a prezenta un minim de indicii sau fapte plauzibile în susținerea cererii sale.

Din perspectiva normei citate se poate reține că în cazul în care anumite aspecte nu pot fi probate prin mijloace directe, dar declarațiile solicitantului sunt coerente, verosimile și conforme cu informațiile generale cunoscute despre țara de origine, autoritățile pot acorda protecție, interpretând îndoielile în favoarea acestuia.

Or, în prezenta cauză reclamantul nu a furnizat suficiente detalii concrete, individualizate sau susținute prin elemente externe (chiar indirecte), care să permită verificarea credibilității sale.

Astfel, pe de o parte informațiile oferite de *****, precum momentul și motivul părăsirii țării sunt generale, iar pe alta, părăsirea teritoriului țării de origine, a trecut fără a suferi represalii, aspecte care contravin afirmației că acesta ar putea fi vizată de agenți ai persecuției. Această conduită este incompatibilă cu statutul de persoană urmărită politic sau persecutată.

În consecință, nu poate fi aplicat în mod automat beneficiul dubiului, în lipsa unei credibilități minime și a unei concordanțe între declarații și realitatea documentată privind situația din țara de origine. Interpretarea extensivă și automată a acestui principiu ar lipsi autoritatea de evaluare de instrumentele necesare pentru a combate eventuale cereri abuzive.

Potrivit Ghidului UNHCR privind standardele de probă în procedurile de azil (2003), beneficiul dubiului (*benefit of the doubt*) poate fi aplicat doar atunci când solicitantul a oferit o relatare coerentă, credibilă și completă, iar anumite detalii nu pot fi probate obiectiv din motive independente de voința sa. Astfel, beneficiul nu poate fi acordat în absența unei narative verosimile și bine susținute, care să corespundă cu situația generală din țara de origine.

Această poziție este reflectată și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (*J.K. și alții vs Polonia, 2016, Marea Cameră*), unde Curtea a statuat că reclamantul trebuie să demonstreze „un risc real și personal de a fi supus la tratamente inumane sau degradante” și că povara probei nu este inversată în mod automat în favoarea solicitantului. Simplul fapt că probele directe lipsesc nu este suficient pentru a garanta protecția, în absența unei minime coerențe și veridicități.

Prin urmare, beneficiului dubiului nu poate compensa lipsa credibilității și a unor fapte verosimile, iar cererea de protecție rămâne nefondată în condițiile art. 6 și 44 din Legea menționată.

În context, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) Cod administrativ, apelantul nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, prin urmare instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă și sub toate aspectele probelor, iar hotărârea dată este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale participanților la proces.

De asemenea, Completul judiciar mai consideră important de remarcat faptul că apelantul utilizând calea de atac, în limite legale nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată, iar esența alegațiilor din apel sunt similare celor expuse în fața primei instanțe, care au fost dezbătute și corect respinse.

Din considerentele menționate supra și având în vedere că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către apelantă sunt nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul de contencios administrativ al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat în interesele lui ***** și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de avocatul Burlacu Marcel în interesele lui *****.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul central din 13 martie 2025.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei